

associació de dones periodistes

març 2001 núm. 2

dones

8 de març: la llavor d'un símbol

Per **Meritxell Benedi**

1909 El 8 de març d'aquest any, en el transcurs d'una vaga, 129 obreres tèxtils morien cremades a la fàbrica Cotton de Nova York, després de veure com el propietari els impedia sortir per evitar que es comunicessin amb les manifestants sindicalistes que reivindicaven unes millors condicions laborals.

Aquest fet esdevé, des del primer moment, un símbol per al moviment internacional de les dones, i un referent indispensable en la seva lluita per aconseguir la igualtat i el reconeixement.

1910 Clara Zetkin, en el transcurs de la II Conferència Internacional de Dones Socialistes, proposa prendre la data del 8 de març com el Dia Internacional de la Dona Treballadora.

1911 Primera jornada internacional de les dones, gràcies a la iniciativa de les dones socialistes, que reivindiquen el dret de vot per a les dones.

1914 Alemanya, Suècia i Rússia celebren, per primera vegada, el Dia Internacional de la Dona.

1915 1915 Congrés Internacional per la Pau de l'Haia comença a celebrar-se el 8 de març a nivell internacional.

1945 Les Nacions Unides reconeixen el 8 de març com el Dia de la Dona.

Es desconeix el moment exacte en el que els moviments de dones de diferents països han adoptat aquesta data, però el que se sap del cert és que els anys seixanta i setanta són les dècades en les que el 8 de març assoleix més popularitat, gràcies a l'auge del feminisme de la Segona Onada i a les multitudinàries manifestacions que se celebren, en aquelles jornades, a les principals ciutats d'Europa i els Estats Units, com Nova York, Londres, París (en les que la imatge de Simone de Beauvoir esdevé un símbol) i, és clar, Barcelona, on els eslògans "Jo també sóc adúltera" o "Nosaltres parim, nosaltres decidim", marquen la lluita de les feministes catalanes.

MARÇ 1919

MARÇ 1965

1982 Reconeixement a França del Dia Internacional de les dones amb una manifestació que aplega 20.000 dones que van des de la plaça de la República fins a la de les Festes, a París, sota la convocatòria de la Unió de Dones Franceses (UFF). En el manifest reclamen com a part del combat feminista la causa de la pau, la del desarmament i un repartiment més just de les riqueses mundials. Alguns cartells mostren el canvi de valors "Identitat femenina: Jo sóc MEVA".

La creació, durant la mateixa dècada dels setanta i dels vuitanta, d'institucions estatals o autonòmiques de suport a les dones, porten el 8 de març a ser una festa assumida per aquests mateixos organismes (perdent la seva espontaneïtat i esdevenint, de vegades, un compromís) i en la que s'obliden les múltiples iniciatives de la base del moviment feminista.

Borden? Deu ser que cavalquem!

Fa 92 anys que les dones de la fàbrica Cotton van cremar i aquestes flames van encendre el foc de la reivindicació il·luminant la consciència de moltes altres dones que treballaven i que encara no sabien que tenien drets. Per què hi ha d'haver sempre víctimes empedrant el camí dels canvis? Per què cal que morin tantes dones per adonar-se de la violència de gènere? Malgrat que aquestes preguntes rossegueu l'enteniment de les persones que observem la realitat i són el rau-rau de moltes consciències, aquesta revista no vol quedar atrapada en la fascinació que la figura de la víctima ha exercit pel feminisme. És certa, però no és l'única. En aquests 92 anys la situació de les dones treballadores (en el món occidental, és clar) ha canviat substancialment. Sí, encara patim el doble d'atur i cobrem prop d'un 30% menys que els companys de feina, però la força de les dones és arreu i també el missatge. Una altra manera de fer i de veure la realitat que desactiva la universalitat de la concepció masculina del món. Ja no estan sols en l'esfera pública (potser caldria veure si estem acompanyades en l'esfera privada) i això sovint els (i ens) descol·loca, i per això borden, com els del Cercle del Liceu o com els que diuen que som més intel·ligents i després segueixen fent la seva... Que bordin, que nosaltres seguirem cavalcant! ■

sumari

2 elles també hi eren

"El 8 de març: la llavor d'un símbol"

Cronologia a càrrec de Meritxell Benedí

4-11 quan totes les dones

"La política local en femení"

Per Manolita Sanz

12-13 pensar en clau del 21

"Té sentit el feminisme avul?"

Textos: Teresa Pàmies i Empar Moliner

Il·lustració: Núria Pompeia

14-15 així ens veuen, així ens va

"La responsabilitat de dirigir"

Per Margarita Riviére

16-17 l'estenedor d'idees

"Les Dignes es bolquen en l'ajut a El Salvador"

Per Montse Puig

Foto: Diego Barraza

18-19 l'administració administrada

Informació sobre polítiques de gènere

Coordinada per Marta Corcoy

21 el tal·lós d'Aquil·les

"El 'glamour', el conseller i el gos"

Per Joana Gallego

La Gata Lina

Per Gemma Sales

Altres seccions com:

sofregit Cultural amb la creació artística i intel·lectual

de cara a la paret amb les pífies de les institucions

fina i segura, periodista de altura

Text: Joana Gallego

il·lustració: Aina Albi

El Poder local en femení

Alcaldesses i regidores, una presència que no arriba al 20% després de 20 anys

Per Manolita Sanz

Després de les darreres eleccions municipals, les de juny de 1999, 1.563 dones van entrar a formar part dels consistoris catalans. Comparades amb l'arribada testimonial de les primeres 338 de l'any 1979, pot semblar tot un avenç. La dada objectiva és, però, que no s'ha anat més enllà del 18,30%, lluny d'arribar a qualsevol quota prou significativa. Són dones que, sense manual d'instruccions, van començar a treballar i decidir als ajuntaments, en perillós equilibri amb el seu món privat. La manca de models i referents és, potser, la dificultat més comuna a la qual s'enfronten. Per això, és important explicar la manera com ho viuen, i quines reflexions es fan perquè encara falten, per arribar als consistoris, unes 2.700 dones. O és que algú dubta que és necessària la paritat?

Per què són tan poques?

"Perquè per ser alcaldessa s'ha de ser cap de llista", contesta, amb rotunditat, Montserrat Tura, alcaldessa de Mollet i diputada al Parlament de Catalunya. "Aquesta és la qüestió fonamental, ara que ja hem aconseguit quasi la paritat en les llistes, ningú ha dit que, a més, s'ha de parlar de paritat en el número total de caps de llista", afegeix. Cristina Real, alcaldessa de Cerdanyola i regidora des de 1983, creu que la quota ha estat molt positiva, sense ella, "encara en serem menys". Núria Buenaventura, alcaldessa de Rubí, pensa que "hi ha molta renúncia per part de les dones". Joana Badell, independent i alcaldessa de Begues, explica que "pel que he sentit amb altres companyes, per passar del número 2 al número 1 han hagut de fer grans lluites". Filo Tió, alcaldessa de Sant Eugènia de Berga, aventura que "l'estil de política actual potser no interessa a aquest col·lectiu". Ana Pablo, regidora de Tortosa, ho atribueix a "la duresa que

significa la dedicació". També ella, troba important els tocs que han fet els partits perquè es possessin dones a les llistes: "Tret de les molt avançades que ja hi eren, la resta són reclamades a través d'aquestes alertes". Rosa Marsà, regidora de Mollerussa, troba que la política és un món que "fa por o respecte".

El primer pas

Com es va despertar el cuc de la política en aquestes dones? Alguna per arrels familiars. És el cas de Montserrat Tura, néta i besnéta d'alcaldes democràtics. "Jo vaig néixer en el món de la política, en el si d'una família durament castigada per la defensa de la república i la democràcia. Em sembla que des que tinc memòria estic en el món de la política". També, Núria Buenaventura va començar en el moviment estudiantil a l'època franquista. Cristina Real es va afiliar l'any 1982, després d'haver treballat en associacions de veïns. La va

"La política és un món que fa por o respecte"
Rosa Marsà

decidir la victòria de Felipe González, segons explica: "Vaig veure que ja m'havia d'implicar a fons".

Els problemes concrets del municipi i formar part d'un grup per treballar-hi va ser el cas de les altres. Cal remarcar que, un cop es comença la carrera política, aquestes dones ràpidament són reclamades a majors cotes de participació al si de partits i sindicats. Més d'una forma part d'organismes comarcals o supramunicipals, està en les llistes a eleccions al Parlament, té càrrecs de responsabilitat al si del partit al qual pertany, etc., és a dir, que pot trobar-se, ben aviat, en una situació similar a la d'alguns alcaldes que acumulen càrrecs. És la quota afegida de ser dona amb poder.

La raresa

Que la dona-alcalde és una raresa en el món de la política ho exemplifica molt bé el cas de Mollet. Montserrat Tura està farta de sentir parlar de la singularitat de la seva població pel fet que, des de 1979, hi ha hagut tres dones alcaldesses. "Aquest fet es comenta sempre com una cosa rellevant. Aquí, a Mollet, les dones maneu molt", explica que li diuen. "En canvi, no s'esmenta, en sentit diferent, que en molts llocs només han tingut alcaldes, mai no hi ha hagut cap dona". Tura afirma: "Aquestes coses són un signe més de que estem lluny de la normalitat incorporada i sedimentada a cada una

de les neurones de tots nosaltres".

En el que no hi ha acord és en el fet de si homes i dones tenen un estil diferent d'exercir la política. Les regidores Marsà i Pablo no creuen en la diferència entre els sexes, sinó que parlen de "les diferents sensibilitats de les persones". Buenaventura pensa que "s'està més per atendre les petites coses de la ciutat, les persones, les individualitats". La proximitat al ciutadà, l'accessibilitat és també el tret que ressalten Badell i Real. "Resoldre els problemes utilitzant la intuïció", és com ho defineix Tió. Tura, per la seva banda, creu que la diferència es nota "a l'hora d'establir determinades polítiques d'igualtat d'oportunitats per al conjunt de la societat". Fa la precisió que aquest és el cas de les que tenen una ideologia de progrés, perquè "hi ha dones que tenen una ideologia conservadora i el que fan és mantenir esquemes, encara que sigui en detriment de la total igualtat entre homes i dones".

Vida pública/vida privada

La primera reacció de la majoria és: "Uffffffff... molt malament" o "Ara, millor, però m'ha costat". D'altra banda, totes avaluen molt el suport de la família, que, en algun cas, com Ana Pablo, ho situa en una espècie de torna: "Fan ara per mi, el que estan segurs que jo també faria per ells". Totes parlen de llargues jornades que s'estenen en reunions que arriben fins a la nit, així com de l'assistència a activitats ciutadanes. Cristina Real, que, entre regidora i alcaldessa, està a l'ajuntament des de fa més de 17 anys, explica: "Em dedico molt a l'ajuntament, però mai no faig un minut de més... si és l'hora de prendre una cervesa, me'n vaig a casa".

La compensació d'aquestes amplíssimes dedicacions al treball polític la troben en la bona acceptació dels ciutadans. Cristina Real, per exemple, s'ha sentit "molt recolzada", per bé que també pensa que "alguna moguda grossa l'han muntat pel fet que jo era dona". Filo Tió diu que conciutadans i companys de partit l'han acceptat i "de fet ho han demostrat reiterades vegades". Malgrat això, algunes subratllen el fet de notar una certa "vigilància", per l'estranyesa que els causa que una dona prengui decisions sobre assumptes econòmicament importants, com és el pressupost, o quadri la policia local. És el que Buenaventura qualifica com que estiguin "a l'expectativa per si es mostren debilitats". Joana Badell diu que, malgrat la bona acceptació, "sempre s'ha de demostrar molt més". Pablo, que només té una altra companya dona en un consistori de 21 membres, diu que, amb els companys, "no és res explícit, però sí que ho veuen com una cosa anecdòtica".

Treballar per a les dones

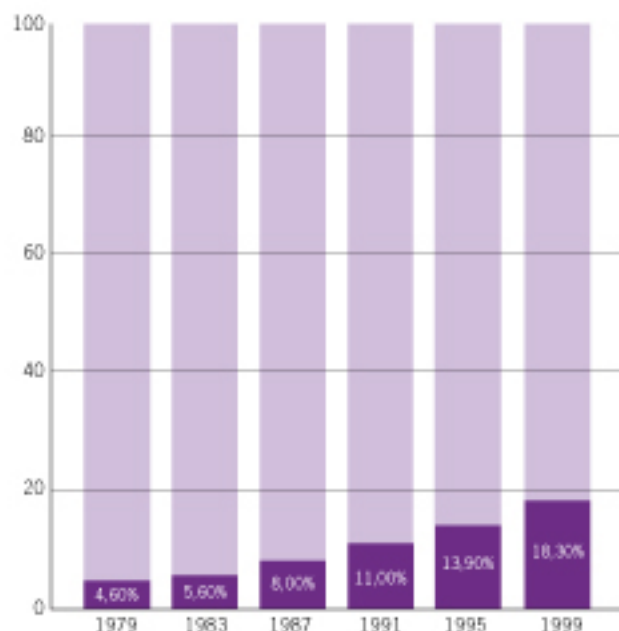
"Governar una ciutat és millorar les condicions de vida de tots els ciutadans, homes i dones —comença Tura— però, com partim d'una situació de desigualtat, convé treballar perquè el col·lectiu que està en aquesta situació deixi d'estar-ho". També, a Cerdanyola, Cristina Real diu: "Hem treballat força dins la globalitat i hem donat suport a dos grups molt forts de dones". Núria

"La meua família fa ara per mi el que estan segurs que jo també faria per ells"

Ana Pablo

Evolució del nombre de dones a la política local, en percentatges

(1979-99)

Font: Quien elles decidíen: La participació de les dones a la política local. A. Mañó. En curs de publicació

■ Dones ■ Homes

Cristina Real

Pilar Blasco

Filo Tió

Núria Buenaventura

“És una emoció gairebé indescriptible, que els teus conciutadans t’hagin escollit perquè dirigeixis durant un temps els afers públics i col·lectius del lloc on has nascut o del lloc on vius”
Montserrat Tura

Buenaventura situa la lluita per una societat més igualitària “en el marc de l’acció de govern”. En canvi, Joana Badell no creu en els programes específics per a dones, sinó per al conjunt de la població. Ve a ser el mateix que comenta la regidora Ana Pablo, quan contesta: “La meua tasca està adreçada a la societat de Tortosa i entenc que les meves àrees no van vinculades al sexe”. Filo Tió, per la seva banda, explica que en un municipi de la mida del de Santa Eugènia de Berga, “els programes es creen indirectament”. Posa l’exemple del suport que es dona a activitats relacionades amb les manualitats que estan adreçades al sector de dones de mitjana i tercera edat.

Rosa Marsà, que té la competència de la Dona, a Mollerussa està encara en la fase de perfilar el projecte de treball, ja que només fa tres mesos i escaig que és regidora. El futur, en tot cas, diu que passa pel treball conjunt amb altres regidories.

Val la pena tornar a Mollet per conèixer una iniciativa, els grups de consulta urbanística. “Són grups —explica Tura— que ens ajuden en l’elaboració d’un projecte i, a més en fan el seguiment, ja siguin places, un carrer, un pla parcial”. Segons la norma, els grups han de ser paritaris i es decideixen per sorteig entre els habitants de la zona. Però, a més, sempre que una dona no pot assistir, ha de ser substituïda, necessàriament, per una altra dona. “Ens trobàvem que en l’àmbit urbanístic i de disseny de la ciutat —diu Tura— les dones creien que no era cosa seva i, quan renunciava alguna, era substituïda per un home. Ho hem corregit”.

L’emoció del primer dia...

Al recordar moments importants, hi ha gairebé unanimitat en el dia de la presa de possessió. Cristina Real ho va viure molt intensament: “Feia quatre anys que l’alcalde anterior m’havia parlat de substituir-lo. Els darrers temps m’ho passava tot, però continuava sent l’alcalde i jo era molt prudent, perquè no em volia passar gens ni mica... Així que el dia del nomenament em vaig sentir alliberada”. Cristina ha passat, a poc a poc per tots els esglavons de la política local, “sent una dona que no tenia ambicions de poder”, diu. Va entrar a les llistes municipals de l’any 1983, després va ser, successivament,

Qui és qui?

La tria de les dones que s’expressen en aquest reportatge no ha pretès altre objectiu que el d’oferir un panorama prou ampli i plural de les situacions personals, adscripcions ideològiques i responsabilitats polítiques d’un col·lectiu de dones que estan treballant actualment en la política local. Aquí les teniu.

Joana Badell té 41 anys, està casada i té un fill i una filla. Ha treballat com a arquitecta. El 1995 es va presentar a l’alcaldia per l’agrupació d’independents Begues Actiu. A les eleccions de 1999 hi va concórrer com a cap de llista de la coalició Begues Actiu-Units per Begues. És alcaldessa de Begues (4.800 habitants), des de 1995, en un consistori d’11 persones de les quals 4 són dones.

Pilar Blasco té 46 anys. Està casada i té dues filles. Va treballar primer com a periodista i després com a advocada administrativista i secretària d’ajuntament. És alcaldessa per CiU de Santa Cristina d’Aro (3.300 habitants), des de 1995, en un consistori d’11 persones, on hi ha 5 dones. És presidenta de l’Associació Catalana de Municipis i Comarques des de novembre de 1999.

Núria Buenaventura té 44 anys i està casada. Ha exercit com a professora en diversos centres docents. L’any 1991 va entrar a l’Ajuntament de Rubí com a regidora. Miliant d’IC-V, és alcaldessa de Rubí (60.000 habitants), des d’abril de 2000, en un consistori de 25 persones, de les quals 9 són dones.

JOANA BADELL

MONTSERRAT TURA

ROSA MARSÀ

ANA PABLO

Rosa Marsà té 33 anys. Viu en parella i tindrà, aviat, la seva primera criatura. Ha estat responsable d'un casal d'avis i és militant de Convergència des de 1995. És regidora d'Atenció al Ciutadà, Dona i Sanitat, de Mollerussa (9.962 habitants), des d'octubre de 2000, en un consistori de 13 persones que compta amb 4 dones.

Ana Pablo té 42 anys, està casada i té un fill i una filla. Treballa com a adjunta a la direcció d'un hospital. Afilada al PP, és regidora de Comerç, Turisme, Personal i Organització, de Tortosa (30.000 habitants), des de 1999, en un consistori que té 2 dones, d'un total de 21 persones.

Cristina Real té 55 anys. Està casada i mare d'un fill i una filla. Ha treballat com a administrativa a l'empresa privada i com a funcionària a la Universitat Autònoma de Barcelona. Pertany al PSC-PSOE i és alcaldessa de Cerdanyola (53.000 habitants), des de setembre de 1997, en un consistori de 25 persones, on hi ha 6 dones. Abans, havia estat regidora des de l'any 1983.

Filo Tió té 36 anys i està soltera. Treballa com a cap del departament d'administració d'una empresa de Manlleu. Militant d'ERC i portaveu d'aquest grup a l'ajuntament des de 1995, és alcaldessa de Santa Eugènia de Berga (1.980 habitants), des de 1999, en un consistori de 9 persones on hi ha tres dones.

Montserrat Tura té 47, anys està casada i té dues filles. Va treballar com a metgessa abans de presentar-se a l'alcaldia de Mollet. Militant del PSC-PSOE des de 1980, és alcaldessa de Mollet (47.871 habitants), des de 1987 en un consistori de 21 persones, on hi ha 8 dones. Des de les eleccions autonòmiques de 1995 és, també, diputada al Parlament de Catalunya.

regidora d'educació, de serveis socials, de cultura, portaveu del grup municipal, secretària d'organització, etc. Fins arribar al 19 de setembre de 1997, quan va començar a exercir d'alcaldessa, després de 4 anys en què cada dia s'examinava a si mateixa, pensant on es ficava o si serviria per al càrrec. Ara, ja sap què és anar de cap de llista a les eleccions i aconseguir majoria absoluta.

També Montserrat Tura recorda la impressió del dia que va prendre possessió per primer cop. "És una emoció gairebé indescriptible, que els teus conciutadans t'hagin escollit perquè dirigeixis durant un temps els afers públics i col·lectius del lloc on has nascut, com és el meu cas, o del lloc on vius", explica. De 1987 ençà ha revalidat tres vegades més l'elecció.

Núria Buenaventura té recent el record de la presa de possessió, "no per l'acte en si" explica, "sinó per les complicitats amb les companyes, no solament les regidores del consistori, sinó també les treballadores de l'ajuntament". L'altre moment que la va emocionar va ser la primera vegada que va oficiar d'amfitriona dels Reis Mags: "Tota la plaça plena de nens i l'expectació i l'acompanyament de la cavalcada... tot era un moment màgic". Rosa Marsà explica que, arran del seu nomenament, va rebre moltes trucades de telèfon per donar-li ànims. "També m'aturaven pel carrer —diu— perquè tot el poble se'n va assabentar".

...o altres emocions igualment importants

En canvi, a l'Ana Pablo, li van arribar al cor un grup de dones que, durant una manifestació antitransvassament, se li van aproximar i li van dir que no pensaven que fos tan propera a elles. Això, diu: "Em va reafirmar en la convicció del que estava fent". Res d'estrany per a una dona que afirma que s'ha sentit acceptada per la gent, però, sobretot, diu: "M'agradaria sentir-me estimada". Joana Badell assenyala com a moment important la revisió de la planificació urbanística del municipi de Begues, que explica que "va remoure cel i terra". "Va comportar molta lluita als organismes oficials, però —afegeix— també amb els especuladors i moltes tensions internes amb la mateixa gent del poble". Després, diu que una altra cosa que li resulta especialment agradable és

"La quota ha estat molt positiva, sense ella encara en seriem menys"

Cristina Real

"Hi ha molta renúncia per part de les dones"

Núria Buenaventura

donar premis als nens. "M'agrada fer-ho i tinc diferents ocasions que tracto de no saltar-me mai", assegura. A Filo Tió li resulta important "el contacte dia a dia amb la gent", encara que pugui significar: "Adonar-me molt sovint que no està al meu abast resoldre el seus problemes".

La paritat, en l'horitzó invisible

Aquests són els retrats d'unes quantes dones que tallen el bacallà, als seus municipis. Són menys de les que hauria d'haver, perquè els percentatges entre homes i dones estan lluny de la paritat a les llistes municipals. I no diguem de la paritat pel que fa als caps de llista, una qüestió que gairebé ningú no gosa ni anomenar, encara que cada dia sigui més evident que les dones són unes

polítiques que aconsegueixen bons resultats a les poblacions que governen.

Ser regidora, ser alcaldessa, sobretot, és encara un motiu d'estranyesa, suficient perquè, ciutadans i companys, estiguin pendents de les decisions que prenen i les analitzen, com no ho farien, si fossin homes els qui tinguessin les regnes. Algunes, estan atrapades entre aquesta realitat que observen cada dia i la conservació dels motlles culturals de sempre. Aquestes són les que no tenen consciència que calgui lluitar per la igualtat. Totes, però, han tastat el gust dolç d'aconseguir solucionar molts d'afers del seu municipi i l'amarg de deixar molts moments de vida privada aparcats. No n'hi ha cap, però, que tingui ganes de renunciar. ■

BIBLIOGRAFIA:

Más mujeres en los poderes locales, Fundación Dolores Ibaruri, Madrid 1998
El torn de les alcaldesses, Maria Morón. Diputació de Barcelona, 2000
Les dones a la política, Àngels Viladot. Columna, Barcelona, 1999

FOTOGRAFIES DELS ABBLE MURFALS

D'un inici testimonial a un pobre present

En les converses i reunions mantingudes al llarg dels darrers anys amb persones que treballen el tema de la política de gènere i que lluiten dia a dia per aconseguir una igualtat real d'oportunitats home-dona, sempre sorgia la necessitat d'endegar un estudi que ens permetés saber què ha passat en aquests 20 anys d'ajuntaments democràtics. Quantes dones s'hi han anat incorporant, quines funcions realitzen i quines responsabilitats tenen assignades.

La feina no era fàcil però sí interessant i engrescadora. De mica en mica m'hi vaig anar posant i, amb l'ajuda, entre d'altres, de l'Oficina Tècnica del Pla d'Igualtat de la Diputació de Barcelona i de la sensibilitat cap el tema de la seva coordinadora, Rosa M. Fernández, el projecte ha anat prenent cos fins arribar a la publicació de totes les dades recollides i el corresponent anàlisi en un llibre sobre l'evolució global de les

Quan elles decideixen

La participació de les dones a la política local

A. Murillo

dones al poder local (1979-1999) que veurà la llum la primera quinzena d'abril del flamant segle XXI que acabem d'estrenar.

En aquest escrit voldria comentar només alguna de les moltes dades que trobareu en el llibre i que reflecteix l'evolució de la presència de la dona en aquest àmbit. Per exemple, l'any 1979, 338 dones varen ser escollides regidores als diversos municipis catalans i a l'any 1999, 1.563.

El salt ha estat important, doncs s'ha passat d'un 4,6% a un 18,30% però cal analitzar altres factors: quins càrrecs ocupen, amb quina dedicació, quin poder real ostenten...i sobre tot no hem d'oblidar

que la presència de dones als ajuntaments catalans encara no arriba al 20%. Això vol dir que els homes, en general, continuen prenent les decisions més importants de forma majoritària amb un 81,7% del total de regidors/es escollits.

I encara una altra dada: al jurys de 1999, dels 946 pobles i ciutats que configuren el nostre país, 698 (74%) tenen representació femenina al consistori mentre que 248 (26%) no tenen encara cap dona als seus òrgans representatius.

Si bé sembla que els partits polítics i la societat en general estan més sensibilitzats amb el fet que les dones hem d'estar als llocs de decisió i de poder en igualtat de condicions, les xifres ens retornen a la més crua realitat i ens diuen que si als espais de política municipal, la més propera a la ciutadania, no hi ha encara una representació forta i significativa de dones, com podem esperar una motivació per assolir una proporcionada participació a àmbits polítics de més envergadura?

El camí que hem de fer és molt llarg però ja fa temps que hem començat a fer-lo i anem en bona direcció.

Anna Murillo

Vint anys com a regidora d'Urbanisme

Exactament, li ha faltat un mes. Es va estrenar com a regidora d'Urbanisme el novembre de 1979 i va plegar l'octubre de 1999. **Maria Comellas** ha concorregut sis vegades a eleccions, en les llistes del PSUC i d'iniciativa per Catalunya, a l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat. La seva veterania en aquest vedat d'homes és doble: per política i per la competència en la qual ha treballat. "Alguns promotors m'odiaven a mort. Això que fos una dona qui els aturés llicències o els obrís un expedient de disciplina...", recorda Comellas dels seus inicis, quan era massa notable que una dona fos regidora d'Urbanisme.

Maria Comellas havia començat en el món de la política clandestina l'any 70, en l'organització d'estudiants de Babillerat de Bandera Roja. Després, ja al Baix Llobregat, va participar en una Comissió Intermunicipal d'Urbanisme, d'on va sortir més d'una mobilització del que ella anomena "urbanisme pre-democràtic". En aquests vint anys ha combinat les competències d'Urbanisme amb els Serveis Municipals, la Promoció Econòmica o el Medi Ambient, seguint les tendències i canvis que s'han produït, en general, a la majoria de municipis.

Que ella fos la regidora, va comportar que la cap de servei amb qui va treballar els darrers 8 anys fos dona, així com l'enginyera, l'advocada, etc. Des d'aquesta experiència, Maria diu que "és molt gratificant treballar amb dones".

La separació

En una vida dedicada completament a la política, Maria ha viscut, fins i tot, els moments difícils, d'una manera, gairebé pública. Dona de l'alcalde de Sant Feliu de Llobregat, quan l'any 1994 se'n va separar, va saber què era ser l'exdona de l'alcalde. "Jo era bastant dura i exigent, molt discutidora, dins de les reunions de grup. Després de la separació, cada vegada que m'enfrontava en un tema, deien que era perquè estava enfadada amb ell", explica. També hi havia bàndols, a favor de l'un o de l'altra. "Com amb les famílies, o els amics", recorda. Molta gent li va aconsellar que plegués, cosa que, en aquell moment, no va voler fer. "Jo pensava amb el que m'agrada el que faig... Una equivocació, a pilota passada".

Maria Comellas pot dir, amb l'aval de l'experiència, que és molt difícil compaginar vida pública i vida privada. "T'adones amb el temps de les coses que no vas fer". En aquest apartat, diu: "Em sap molt de greu haver tingut només una filla. És una

de les conseqüències d'aquell ritme desenfrenat de treball i de la falta de correspondència. Jo tenia clar que volia fills, però quan vaig veure el percal, em vaig parar amb una".

El 23-F, a casa

Precisament un dels moments més angoixants de la seva vida política el va passar el 23-F. "Jo estava sola a casa, amb una criatura de 4 mesos. Tots els altres companys estaven junts, a l'Ajuntament. Si a mi em passava alguna cosa, em passava sola". Afirma que la política li ha proporcionat moments dolorosos: "Quan fracasses en un projecte en el qual has treballat molt", però també alguns que qualifica d'esplendorosos. "Quan vam adquirir el palau Falguera de Sant Feliu em vaig posar a plorar com una descosida, cosa que no feia mai en públic. Era un objectiu de tants d'anys!".

Maria Comellas treballa, actualment, a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, on és coordinadora d'Acció Territorial. Té 50 anys. ■

"Tenia clar que volia fills, però quan vaig veure el percal, em vaig parar amb una"

FOTO: P. BLASCO

Una presidenta en defensa dels petits municipis

“Si hem de compartir, cal que els homes entrin també en el món privat”

Pilar Blasco és la presidenta de l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, des del novembre de 1999. L'ACM és una de les dues organitzacions que agrupen municipis a Catalunya. Està ficada de ple en la defensa dels petits municipis, en contra diu “del capítol 1 de l'informe Roca”, que és on es proposa l'eliminació dels municipis de menys de 250 habitants d'arreu de Catalunya. Té una cita al Parlament aquest mateix mes de març, per presentar un manifest aprovat per més de 500 municipis, on es defensen els valors del petit municipi. “Parlem de la riquesa, de la diversitat, del fet diferencial... Els petits ajuntaments són administracions molt flexibles, molt properes i que són més fàcils i més adaptables a qualsevol canvi”, explica.

Un marit incondicional

Pilar Blasco és l'alcaldeessa de Santa Cristina d'Aro des de 1995. Va començar en la política, per “un interès purament local”, fent recursos a la gent que li demanava assessorament, perquè sabien que treballava com a secretària en alguns ajuntaments de la comarca. Militant de Convergència des de 1993, Pilar remarca: “Presentar-me a les eleccions era el que estava més lluny de la meua intenció”. Va ser la pressió de la gent que li proposava i, per damunt de tot, l'em-

penta del marit, que li deia: “Això t'agrada molt, presenta't”, el que la va influir decisivament.

Es va resistir, però, fins al darrer moment. Ella no volia el paper protagonista i s'havia compromès a anar la segona de la llista. “Llavors, em semblava el summum anar de segona i fer la feina —afirma— però el que estava en el primer lloc em va fer la jugadeta de renunciar en el darrer moment.”. Pensant retrospectivament, diu: “Quan ho penso, no ho entenc. Ara, diria, claríssimament, perquè he de fer la feina a un altre? Ja la faig jo, directament”.

Trencar la muralla

Quan reflexiona sobre això diu: “Ens han ensenyat que hi ha un món públic i un món privat. Per a mi, la política era un món d'homes que estaven allà amb les seves converses... És molt important que hi hagi més dones, més referents. El cas és trencar la muralla”. I afegeix: “Si hem de compartir, cal que els homes entrin també en el món privat”. Una cosa que ella pensa que hi ha dones que encara ho refusen. A propòsit d'això, recorda l'anècdota de la seva àvia que sempre deia: “Els homes tips i fora de casa”.

Pilar creu que les dones tenen molt de futur en política, “perquè els valors que estan a l'alça són els més

femenins”. Ho defineix com una major capacitat d'involucrar-se en els problemes dels altres i, sobretot, en el fet que “és rar que una dona arribi a enfadar-se, a cridar, i trencar una possibilitat d'acord”. “Això és l'habitual”, continua, “excepte en les dones que, equivocadament, agafen rols masculins”. Aquest és, al seu parer, “un perill de moltes dones que van entrar a la política, quan era un món dominat per homes”.

La sorpresa dels primers llocs

Pilar ja ha anat dues vegades a eleccions. El dia que es va fer la presentació per segon cop, mentre explicava al polític que havia anat al municipi, que la llista era paritària, “ell feia sí, sí, però quan la va veure, va dir, ‘ostres, si estan al davant!’. Li va sortir de l'ànima”.

Pilar Blasco impulsa ara, com a presidenta de l'ACM, juntament amb Manel Mas, el president de la Federació de Municipis de Catalunya, la celebració del II Congrés de Municipis. L'anterior va tenir lloc l'any 1933. Pilar explica que llavors es va aprovar una ponència que limitava l'accés de les dones al lloc de secretàries d'ajuntament. “Vés, per on —diu— jo que he estat secretària, sóc ara una de les convocants d'aquest segon Congrés”. Ha calgut, però, que passessin 68 anys. ■

M. S.

49 regidories de la Dona

En la sisena legislatura dels ajuntaments democràtics es comptabilitzen, a Catalunya, 49 regidories de la Dona, segons dades facilitades per Anna Murillo, autora d'una publicació sobre dones i poder local, de pròxima aparició.

Terrassa va ser la ciutat pionera en designar una persona per dedicar-se a aquest tema, de manera exclusiva. Això va ser el 1991 i Rosa Maria Fernández, la primera regidora de Promoció de la Dona, que ja s'havia incorporat a les llistes del Partit dels Socialistes amb aquest propòsit concret. Els primers serveis que es van crear van ser l'assessorament jurídic, per proporcionar informació legal a les dones, i l'atenció psicològica amb caràcter individual o grupal.

La casa Galèria

La fita més important, però, a Terrassa, va ser la fundació d'un Centre d'Informació i Assessorament a la Dona, al qual se li va posar el simbòlic nom de Casa Galèria, en memòria d'una terrassenca que, en la remota època romana, va renunciar al nom del marit per adoptar el de la seva tribu.

Aquest centre, dissenyat tant per oferir serveis i informació, com per acollir activitats proposades per grups de dones, és un punt de referència per a les dones de la ciutat.

El novembre de 1996 es va aprovar el pla municipal per a la igualtat d'oportunitats de les dones, amb el qual s'incorporava la lluita contra la desigualtat a les diferents àrees de l'ajuntament. Un exemple d'aquest treball transversal va ser igualar els premis masculí i femení de la cursa Ciutat de Terrassa.

Atenció a dones lesbianes

El 1997 la ciutat tornà a ser capdavantera amb la creació d'un altre servei, pioner a tot Europa, el d'atenció a les dones lesbianes. A més de les dones, es dona suport a les mares i pares i es fa divulgació, d'una manera molt normalitzada, a les escoles, als centres cívics, etc.

D'entre les nombroses campanyes que la regidoria ha organitzat, val la pena ressaltar la de l'any 1994, en la qual, amb l'eslògan "Atreix-te si ets home", es proposava la incorporació de l'home a les feines de la casa. Es van fer cursos perquè els homes aprenguessin a cuinar, planxar, cosir... amb força èxit de públic que es desplaçava fins i tot des de Barcelona. L'Institut Català de la Dona li va atorgar el primer premi pel foment de la igualtat d'oportunitats.

Actualment la Regidoria, que està en mans de Montserrat Ribalta des de 1999, treballa per la incorporació de les noies a les carreres tecnològiques, en col·laboració amb la Universitat Politècnica de Catalunya. Es dona informació, no només a les joves, sinó a les famílies per crear la conscienciació que aquests àmbits són també propis de les dones.

Donar la cara

Empar Villar, que és la cap de servei d'aquesta regidoria des dels seus inicis, diu que "tenir una persona al davant que doni la cara i lluiti amb un convenciment absolut és el que facilita la tasca de les persones que estan en el mateix equip". Potser si, en aquell llunyà 1979, quan es van crear regidories de Joventut, per exemple, no s'hagués dispersat la promoció de la dona entre Serveis Socials, Sanitat i Cultura, s'hauria avançat molt més en el terreny de la igualtat entre homes i dones. Pel moment, 49 regidories de tot Catalunya hi treballen, ara, de manera específica.

A Terrassa, es treballen programes transversals amb totes les àrees de l'Ajuntament

Té sentit el fem

Cap a una resistència transgressora

Per **Teresa Pàmies**

El feminisme és vigent perquè les discriminacions de la dona que justificaren la seva irrupció en la societat del segle XIX no han estat totalment abolides. Encara caldrà lluitar per superar-les, perquè es recolzen en hàbits, interessos i prejudicis intrinsecament masculistes, o sigui, reaccionaris, entre una majoria masculina i una minoria femenina. El feminisme té pendent una reflexió autocrítica sobre l'experiència dels darrers vint-i-cinc anys de democràcia precària, però real. Les llibertats assolides en aquest període han promogut moltes dones, feministes o no, cap a importants càrrecs i llocs de decisió des dels quals no han impulsat els canvis substancials que el feminisme ha reclamat sempre, des de totes les tribunes, al carrer i a les universitats. Amb els homes més avançats o contra els homes, però –i aquest és el seu punt feble– no s'ha connectat amb les dones dels sectors populars amb problemes de supervivència i d'integritat física, tots ells derivats d'un sistema social que la "globalització" agreujarà si no troba la resistència transgressora de les seves víctimes potencials: els homes i les dones.

El feminisme contemporani tampoc no s'ha plantejat, autocríticament, la seva interpretació promíscua i irresponsable de l'alliberament sexual. Interpretació i comportaments que han generat situacions equívocues i no alliberadores de la dona, sinó gratificants i còmodes per al mascle que ha pogut disposar –fàcilment i faronejant de "progre"– de la companya de facultat, de feina, de partit o de colla.

L'enyorada Elena Soriano va escriure un esplèndid assaig sobre el tema. Es titula *El donjuanismo femenino* que no ha estat publicat fins ara, als cinc anys de la seva mort. Són les relacions entre homes i dones el que interessava a la veterana feminista i amb el seu llibre es proposava "generar un nou estat crític" en el moviment per a l'alliberament de la dona que ella concebia, també, com alliberador de l'home. ■

Feminisme avui?

Il·lustracions Núria Pompeia

La higiene de l'humor

Per **Empar Moliner**

És una creu! Resulta que fora de Catalunya, només pel fet d'escriure en català, et diuen "nacionalista". Un senyor de Burgos escriu en la seva llengua i no és nacionalista, mentre que un senyor de Camprodon escriu en la seva i sí que ho és.

Amb el feminisme em passa una mica al revés. Em sembla molt higiènic fer broma sobre nosaltres, les dones (de la mateixa manera que m'agrada fer broma sobre nosaltres, els catalans). I és per això que, de vegades, també m'he sentit dir "antifeminista". Espero que amb els anys, això no serà així. Fa un temps, ser presumida també volia dir ser antifeminista.

Dorothy Parker i Patricia Higsmitz haurien de ser lectura obligatòria per a les dones. Quina crueltat més refinada, totes dues, capaces de descriure amb dues pinzellades el pitjor del nostre sexe. Tinc la sensació que en això els homes ens han passat al davant. Mireu com en Woody Allen critica el seu sexe, parla de la supremacia intel·lectual de les dones, diu que els homes no en saben de fer l'amor. I ens fa riure a tots, els homes els primers. Em preocupa que les dones (escriptores, cineastes, humoristes, periodistes...) diem exactament el mateix que diu ell: que som més llestes, més sensibles i que ells no saben fer l'amor. A mi que em diguin que sóc més llesta que els homes, em sembla més perillós que si em diguessin el contrari. Però això, no vol pas dir que no pensi en l'esforç de dones com la meua àvia Antonieta, que va fer i perdre la guerra i que, com Teresa Pàmies, volia ser capitana. ■

Dona i diversitat europea

Amb l'objectiu de premiar un treball periodístic de premsa, ràdio o televisió, publicat o difós durant l'any 2000, la Xarxa Europea de Dones Periodistes atorgaran 4.000 euros (prop de 650.000 pessetes) al treball que millor presenti la diversitat femenina.

Hi ha temps fins el 30 d'abril per lliurar-lo a Rambla de Catalunya, 10, 3r 2º de Barcelona. Formen el jurat els organismes patrocinadors, com la Comissió Europea, el Parlament Europeu, el Patronat Català Pro Europa i diverses associacions professionals com el Col·legi de Periodistes, l'Associació de Dones Periodistes, l'Associació de Periodistes Europeus i el Centre Internacional de Premsa. ■

Com afecta a les dones periodistes la Llei de conciliació de la vida familiar i laboral?

Les dones periodistes dediquen més temps a la seva vida privada que els seus col·legues. Segons l'última enquesta de l'Institut Opina, encarregada pel Col·legi de Periodistes, el 24% de periodistes que treballen més de 10 hores diàries són homes, mentre les dones que dediquen tantes hores a la feina són el 13%. Curiosament, els homes guanyen de mitjana quatre milions i mig i les dones una mica més de tres milions. Deu ser per aquests motius que el percentatge de dones que consideren que no és cap avantatge el seu sexe per promocionar-se laboralment ha augmentat en els últims anys fins al 33,5%. El que no diu l'enquesta, perquè està pensada i feta des de l'òptica masculina, és que la situació civil d'una bona part de les dones periodistes és soltera, separada o divorciada i que el nombre de dones amb fills és molt inferior a la dels seus col·legues amb fills. Per això és molt important la trobada organitzada pel Sindicat de Periodistes per debatre a l'entorn de la Llei per promoure la Conciliació de la Vida Familiar i Laboral, sobretot per les dones periodistes, un dels col·lectius professionals que presenta una major precarietat laboral. ■

'Women on the Net' o què fem les dones a la xarxa?

Quina és la contribució real de les dones al ciberespai? Aquesta és una de les preguntes que es tractarà de respondre a la Conferència Internacional Women in the Net (WOW) que tindrà lloc del 8 al 10 de març a Hamburg (Alemanya).

Organitzada pel grup d'expertes europees "Dones a la Societat de la Informació" i amb el patrocini del Ministeri Federal Alemany pels Afers Familiars, les Dones i els Joves, l'Ajuntament d'Hamburg i el Govern Suec (que aquest semestre presideix el Consell de la Unió Europea), aquesta conferència pretén fer visible el treball de les dones a Internet i mostrar què és allò que la xarxa ofereix a les dones a diferents països, així com analitzar el diferent ús que les dones fan d'Internet a nivell regional.

Així, durant aquests dies, dones de tot el món, principalment europees, representant els seus països, presentaran els seus projectes, molts d'ells exemples de les "bones pràctiques" a la xarxa. També reeixides dones emprenedores de la Nova Economia presentaran les seves empreses o idees de negoci a Internet. A WOW hi haurà lloc per a la discussió i l'intercanvi d'idees a diversos espais i taules rodones per tal de mostrar les oportunitats i la utilitat que Internet aporta a les dones, així com també definir quin és el paper que la dona juga a la Societat de la Informació. A banda del debat teòric, a més, @s assistents podran veure in situ les diferents iniciatives de i/o per dones que es mostraran al públic en uns espais situats a la Galeria de la Cambra de Comerç d'Hamburg.

Per a més informació: www.wow-conference.de

Elena Tarifa

La responsabilitat **de dirigir**

Per **Margarita Riviére**

La realitat és tossuda: només amb els dits d'una mà comptabilitzaríem les periodistes espanyoles que dirigeixen mitjans generalistes, convencionals o que tenen certes parcel·les de poder en els mitjans i/o en temes "de poder" com l'economia, la política o l'opinió. De moment, les periodistes manen en els "mitjans del cor", i algun dia s'haurà d'analitzar la seva responsabilitat social en el cultiu de "marujos" i "marujas". Potser no sortirem ben parades. Aquí queda dit.

El cas és que a Espanya i a Catalunya no hi ha periodistes dirigint televisions, diaris o cadenes de ràdio. Per què? No ens ofereixen aquests llocs? I si és així, per quines raons? O potser és que si ens els ofereixen, no els volem? Només prenc, amb aquest apunt, deixar aquesta qüestió dibuixada com un inquietant interrogant i aventurar una primera hipòtesis que, tant de bo,

desencadeni altres hipòtesis entre col·legues homes i dones, perquè és un assumpte de pes.

Mantinc que la desconfiança existent cap a la capacitat professional de les periodistes va lligada estretament al convenciment (masculí, perquè masculí és el poder en el periodisme) de que "si les dones manessin" en el periodisme, els convencionals "valors de la informació" es veurien, potser, amenaçats. Les dones periodistes podrien tenir, per exemple, una altra idea d'allò que és notícia; o tal vegada, en lloc d'observar el detall informatiu del poder econòmic, polític o espectacular preferirien ocupar-se de les preocupacions i interessos de qui no sol aparèixer en els mitjans de comunicació. És una manera de parlar, és clar, però ja se m'entén. Potser –vull creure-ho– la presència de dones en els llocs de responsabilitat hagués, per exemple, impedit la

realitat que diu que "allò que no surt en els mitjans no existeix", o aquella moralina simplista de "dolents" i de "bons" com a protagonistes de qual-sevol història.

Vull creure, perquè no puc explicar-me d'una altra manera aquesta absència de dones en llocs directius, que les periodistes treballarien la idea d'un món complex, plural i mestís mogut per persones més que no pas per interessos econòmics. I això ja canviaria l'enfocament de moltíssimes coses del periodisme.

Vull creure en tot això i en què les periodistes tindran la responsabilitat, quan puguin, d'airejar i debunkeritzar el periodisme, encara que, possiblement, sigui demanar massa. En tot cas, seria força interessant que poguéssim comprovar-ho el més aviat possible. ■

Las Dignas es bolquen en l'ajut a El Salvador

Las Dignas és una organització de dones creada fa 11 anys a El Salvador. El seu nom complet és Asociación para la Dignidad de la Mujer, però tothom les coneix per Las Dignas. Lluiten per la igualtat d'oportunitats aplicant programes de coeducació, entre d'altres qüestions de gènere, però també han publicat diversos llibres i mantenen contactes periòdics amb altres organitzacions de dones en l'àmbit nacional i internacional.

Amb motiu del terratrèmol que va assolir El Salvador el 13 de gener passat, Las Dignas, van posar-se en acció per recollir diners que després van repartir en ajut

humanitari, primer en forma de queviures i béns necessaris per sobreviure, després amb elements per la reconstrucció de les cases. El terratrèmol de gener va destruir **108.296 cases** i el del 13 de febrer **31.532**. En total són uns **140.758 habitatges**, a part dels que van quedar afectats de forma parcial.

Una organització efectiva i compromesa

El primer pas va ser enviar uns 200 correus electrònics a Europa, Estats Units i Canadà per demanar solidaritat. Justament en el seu butlletí de febrer passen comptes dels diners rebuts i en què els han utilitzat. Dels 217.000 dòlars recollits, han afavorit a 5.837 famílies, quasi

6.000 en forma de matalassos, roba, productes d'higiene, (compres incloses) aigua i aliments. D'aquestes persones un 29% són dones, el 25% són homes, el 22% nenes i el 24% nens. L'ajuda s'ha repartit en 9 Departaments, 31 municipis i 124 comunitats i cantones.

L'organització Las Dignas, que treballa també en zones rurals es va marcar el seu pla per intervenir socialment davant les destrosses dels terratrèmols, així no només van recollir els diners i comprar queviures i elements per reconstruir les cases sinó que intenten també donar una resposta per contribuir a la recuperació psicoemocional de la gent i de la vida

socio-econòmica, a més de la recuperació de la vida material.

Els terratrèmols han afectat sobretot les famílies més pobres d'el Salvador, un país que té el 60 % de pobres, dels quals un 30 % ho són de solemnitat. Però l'acció de Las Dignas, va més enllà de l'ajut d'e-

mergència i s'han plantejat treballar per crear i impulsar noves iniciatives econòmiques i productives, amb dinàmiques comunitàries que facilitin a les persones afectades superar el lindar de la pobresa. ■

Montserrat Puig

Més d'un miler d'empresàries unides

Les dones emprenedores han creat la Federació d'Associacions d'Empresàries Catalanes (FAEC) amb la voluntat de convertir-se en "l'òrgan de representació de les dones emprenedores", per actuar com a interlocutores amb l'administració, els agents socials i els organismes públics. La FAEC aplega diverses organitzacions de dones emprenedores, com l'Associació Catalana d'Empresàries i Executives (ACEE), l'organització tarragonina ADEE o la Organización de Mujeres Empresarias y Gerencia Activa (OMEGA). La seva presidenta, l'empresària Maria Helena de Felipe, assegura que des de la FAEC impulsaran mesures per facilitar la conciliació de la vida familiar i professional. També volen generar ocupació estable femenina i estan disposades a formar a les dones interessades en muntar una empresa i assessorar-les sobre les possibilitats d'obtenir recursos. ■

Les Oficines d'informació de l'Institut Català de la Dona

Cada any més de 7.000 persones s'informen a les oficines de l'Institut Català de la Dona sobre diversos temes, com ara maltractaments, discriminacions laborals, formació i reciclatge, atur, incompliment d'acords judicials, serveis sanitaris, centres de planificació familiar, etc. Les consultes més freqüents són les que fan referència a matèries jurídiques amb el 23,3% del total de les peticions d'informació. Dins d'aquest percentatge queden incloses les consultes per maltractaments domèstics, que suposen el 7,2% del total. En segon lloc es troben les peticions d'informació relacionades amb l'àmbit laboral que arriben al 22,6%. L'Institut Català de la Dona té quatre oficines repartides

arreu de Catalunya, els telèfons de les quals són:

Barcelona: 93 317 92 91

Girona: 972 18 23 46

Lleida: 973 28 11 93

Tarragona: 977 24 13 04

Espais de creació a la Bonnemaison

Després de dos anys de reivindicació per part dels grups i associacions de dones s'ha arribat a un acord amb la Diputació de Barcelona perquè en puguin gestionar alguns dels espais que ocupava l'Institut del Teatre. Un centre de cultura per donar cabuda a les iniciatives i a la creativitat de les dones. Un espai que s'ubica en el mateix lloc on ara fa prop d'un segle, una burgesa il·lustrada, la Francesca Bonnemaison, va crear l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona per proporcionar a les dones de les classes treballadores un accés a la formació i a la cultura. ■

L'assetjament sexual, un símptoma de la desigualtat

“En algunes regions espanyoles, italianes i gregues, el 60% de les dones asseguren que han patit assetjament sexual alguna vegada a la seva vida”, afirma la comissària europea d'Afers Socials, Anna Diamantopoulou, que assenyala “la discriminació sexual com una pèrdua de talent i de recursos” per les empreses i per la pròpia societat.

Precisament, a través del projecte europeu Pandora, impulsat per Comissions Obreres, s'ha portat a terme un estudi sobre l'assetjament sexual a la feina, amb l'objectiu de conèixer l'arrel sexista i l'abast d'aquest problema en els llocs de treball.

Aquest estudi sociològic compta amb una part qualitativa, a base de grups de discussió, i una altra quantitativa, a partir d'una enquesta a 1.004 individus que representen els diversos trets sociolaborals de la població per tal que els resultats siguin significatius i extrapolables.

S'han determinat una sèrie de comportaments que la persona entrevistada pot reconèixer que ha patit al llarg de la seva vida i s'han classificat en tres nivells: el primer fa referència a situacions incòmodes o indesitjades, el segon, que han anomenat assetjament lleu, inclou comportaments sexistes i integra expressions verbals i el tercer s'ha identificat com assetjament reconegut. En el primer cas, les dades revelen que **un 18,3% de les dones que treballen han viscut alguna situació d'assetjament, és a dir, dos de cada deu treballadores i un de cada deu homes. Comportaments de sexisme i de caràcter verbal s'estima que l'han sofert un 50,4% de les treballadores i quan es parla d'assetjament reconegut, la xifra baixa al 6,6% en el cas de les dones i al 2% en el dels homes.**

L'estudi no estableix un “perfil tipus”, més aviat mostra que aquest problema transita per tots els escenaris laborals, pot passar en totes les etapes de la vida i en els diversos sectors d'activitat. En canvi, l'estat civil apareix clarament vinculat a l'assetjament, doncs el 41% de les dones separades o divorciades s'han vist afectades per aquestes conductes dels seus companys de feina. Un altre factor de risc té a veure amb el tipus de contracte que, en el cas de màxima precarietat dispara les xifres d'assetjament.

Desequilibri de poder

Una de les conclusions de l'estudi assenyala que aquest problema s'inscriu en una trama de relacions on existeix un desequi-

ALBERT ARIAS/EL DIARI ABC EL 15 DE FEBRER DE 2000

libri de poder entre els individus que integren aquesta relació i, més concretament, allí on és dona una situació “no igualitària” de les dones respecte als homes en l'espai laboral. Aquest desequilibri i us del poder no té a veure només amb la posició jeràrquica, de classe o d'estatus social, sinó que és relacionada amb el poder de gènere. Per això és difícil, de vegades, entendre que s'ha produït assetjament si la persona assetjadora no és un superior.

Finalment, el sexisme a la feina i els tòpics sobre l'assetjament (com l'acudit del diari ABC que publiquem) s'identifiquen com els dos factors de risc més importants a l'hora d'explicar aquest problema. ■

Elvira Altés

Per l'ocupació estable i la igualtat salarial

Els sindicats CC.OO i UGT i el Grup de la Dona de la Federació de Municipis de Catalunya han elaborat un manifest a favor de l'ocupació estable i d'una real igualtat d'oportunitats de les dones al món del treball amb motiu de la celebració del 8 de març, Dia de la Dona Treballadora.

Consideren que segueixen sense adoptar-se mesures decidides per integrar la política d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones en les polítiques d'ocupació. Creuen que cal fer un esforç des de totes les administracions per aconseguir apropar l'ocupació femenina a la mitjana de la Unió Europea, seguint les directrius comunitàries per al 2001: reducció de la diferència de la taxa d'atur, representació equilibrada en tots els sectors, igualtat de remuneració, suport a la família, increment de l'oferta de serveis assistencials i promoció del reingrés en la vida activa remunerada.

Per aquests motius, s'ha elaborat el manifest del qual en reproduïm a continuació un resum:

La bonança econòmica dels darrers anys, no ha estat rendibilitzada per millorar les condicions d'accés de les dones al treball. No han existit mesures eficaces per reduir la desigualtat de les taxes d'atur d'homes i dones, reduint-se dues vegades més la taxa d'atur masculina que la femenina. L'atur es feminitza.

El treball a temps parcial es manté com una forma d'ocupació majoritàriament femenina, i és presentat, falsament, com una clau per a la inserció de les treballadores i com la mesura que facilita el repartiment de responsabilitats familiars.

La precarietat que pateixen les dones s'expressa també en els salaris. Les Enquestes d'Estructura Salarial, revelen que el salari mitjà anual dels homes supera en un 26, % al de les dones.

La discriminació retributiva persisteix en la realitat laboral, malgrat les normes legals que la prohibeixen. Cal un canvi d'actituds dels empresaris, i també una actuació decidida per part de la Inspecció de treball, dirigida a la detecció i sanció de discriminacions basades en el sexe. ■

L'Ajuntament de Sant Boi, juntament amb els ajuntaments de Terrassa, Cerdanyola del Vallès, Sant Feliu de Llobregat i Barberà del Vallès, els sindicats CC.OO i UGT del Baix Llobregat, l'empresa Tècniques d'Automatització d'Oficines, i els socis europeus Trautwein Training Centre de Formació

d'Alemanya, Waterford corporation d'Irlanda i la Universitat de Kuopio de Finlàndia, han dissenyat el projecte de formació en noves tecnologies **Wom@n's Network**, adreçat a dones majors de 35 anys i cofinançat pel programa Leonardo da Vinci de la Comissió Europea

LA SOCIETAT DE LA INFORM@CIÓ HA DE SER IGUALITÀRIA

**"Volem que
les noves
tecnologies
siguin eines
útils i no
discriminatòries"**

Wom@n's Network és un projecte que té com a finalitat desenvolupar un conjunt d'estratègies que facilitin l'apropament i la integració de les dones al món de les noves tecnologies de la informació i ajudar així a resoldre les resistències i els obstacles que interfereixen en el procés global d'incorporació de la dona al món laboral. El seu objectiu és la formació en la societat del coneixement amb les tecnologies pròpies de la societat de la informació, aplicades a l'àmbit local a fi de que siguin més properes i tangibles. Vol descobrir quins són els interessos de les dones a la xarxa, quina és l'aportació que hi poden fer i en què les pot repercutir el estar o no estar connectades a la xarxa.

Molts estudis posen de manifest que un percentatge elevat de dones tenen moltes dificultats per assumir les noves tecnologies com a eina útil per a la feina i també per a la seva vida quotidiana. Per tant, és important endegar polítiques que previnguin les estratègies necessàries per garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a les noves tecnologies de la informació. Les dones hem de tenir la informació i els coneixements

suficients per poder apropar-nos amb èxit a tots els àmbits que ens ofereixin perspectives d'ocupació i de negoci.

A QUI VA ADREÇAT EL PROJECTE WOM@N'S NETWORK?

Les destinatàries d'aquest projecte són 30 dones de les comarques del Baix Llobregat i del Vallès Occidental, majors de 35 anys,

amb coneixements generals d'ofimàtica, que volen millorar la seva preparació i superar-se professionalment.

Preferentment són dones vinculades al moviment associatiu.

El programa té una durada de 2 anys, juny 99-juny 2001.

Primerament s'ha treballat en l'elaboració de la metodologia per a la formació de dones en noves tecnologies de la informació, introduint la perspectiva de gènere en tot el procés formatiu com element que ens permet superar obstacles.

S'ha dut a terme un intercanvi d'experiències amb d'altres sòcies europees que participen del mateix programa. I ara el projecte es troba en la seva part final que consisteix en la realització d'un curs pilot de 120 hores de durada, fet al mateix temps a les dues comarques que lideren aquest programa, Baix Llobregat i Vallès Occidental, participant, en una vessant més pràctica, en programes de ràdios locals, en la incorporació de noves tècniques comunicatives en les webs municipals... i en l'anàlisi del procés comunicatiu local i la seva adaptació a les noves tecnologies.

QUINES ACTUACIONS ES PORTARAN A TERME?

Amb la realització del programa Wom@n's Network es preten:

- Crear una xarxa d'intercanvi d'informacions i experiències entre les sòcies locals i transnacionals
- Elaborar un programa de formació experimental en noves tecnologies de la informació per a dones
- Aplicar el programa de formació a diferents grups de dones que es convertiran en futures formadores i dinamitzadores d'altres dones
- Crear espais de trobada i seminaris de treball per a la difusió de les accions referents a les polítiques públiques d'igualtat d'oportunitats
- Implementar una xarxa telemàtica estable per a la transmissió d'experiències entre les sòcies i altres organismes
- Donar a conèixer el projecte a altres dones, els seus resultats i les perspectives de futur

NINGÚ HA DE QUEDAR EXCLÒS DE L'ACCÉS A LES NOVES TECNOLOGIES

És sabut que vivim un canvi social important, amb l'aparició de noves cultures i noves formes de relacionar-nos. Aquest procés de transformació implica una canvi de mentalitat i d'adaptació. Tots i totes hem d'estar vigilants per evitar que sectors importants de la població quedin exclosos. Ara més que mai són necessàries bones polítiques d'igualtat d'oportunitats que facin que les noves tecnologies siguin unes eines útils i no discriminatòries.

A Escandinàvia i als Estats Units es preveu que l'any 2002 les dones representaran un 60% del total d'usuaris i usuàries d'Internet. A França la xifra ja arriba al 42%.

A Espanya, tot i l'augment de l'ús de la xarxa entre les dones, encara les internautes representen un col·lectiu reduït, format bàsicament per dones d'entre 20 i 44 anys, professionals i amb un nivell d'estudis mitjà-alt.

Segons l'Estudi General de Mitjans només el 12,4% de la població espanyola té accés a Internet i d'aquest percentatge, el 38,7% són dones.

Aquestes dades demostren la imparable irrupció de les dones a la xarxa i, és per això, que s'han de dur a terme quants més projectes formatius millor per evitar discriminacions a importants sectors de la població.

Amb aquesta pretensió s'ha endegat el programa Wom@n's Network. ■

Marta Corcoy

DONES EMPRENEDORES: UN REpte ESTIMULANT

En els darrers 10 anys, el pes de les dones en la població activa de Barcelona, s'ha incrementat en 10 punts. De cada 100 persones en la població activa, a Barcelona 45 són dones, mentre que a Espanya són 38. Les dones empresàries a Espanya sumen 690.000 (114.600 que contracten treballadors, més 576.300 empresàries sense assalariats i treballadores autònomes). A Barcelona, la presència de la dona dins del col·lectiu empresarial se situa sobre el 24%, mentre a la Unió Europea arriba al 33%.

Les dones volen crear el seu propi negoci per els mateixos motius que els homes: el desig d'independència, la possibilitat de guanyar-se millor la vida i el repte de tenir la seva pròpia empresa. Un negoci propi pot suposar una bona manera de superar les dificultats i la possible discriminació per a les dones en el mercat laboral tradicional i aportar una major compatibilitat amb altres responsabilitats. Dones que han ocupat posicions baixes o mitges dins l'estructura directiva d'una empresa, i han comprovat la dificultat d'avançar dins la jerarquia d'aquesta, s'han topat amb l'existència del "sostre de vidre", han decidit deixar la companyia per muntar el seu propi negoci intentant gaudir de més flexibilitat i reconeixement. Hi ha unes certes característiques que trobem en una dona emprenedora: necessitat de realització, tolerància al risc, capacitat d'innovació, independència, autoconfiança...

La introducció de les noves tecnologies i l'obertura de nous mercats suposen noves oportunitats. La idea tradicional de la importància d'una empresa gran, que aprofiti les economies d'escala, va deixant lloc a valorar l'agilitat i la flexibilitat inherent a les petites empreses.

Ja fa 15 anys que l'Ajuntament de Barcelona, a través de

Barcelona Activa i del Programa DONES EMPRENEDORES va iniciar l'experiència destinada específicament a la formació i assessorament de dones per assegurar la supervivència de les pimes. En un mercat canviant i amb la constant aparició de noves necessitats, la formació és l'únic mitjà per comprendre i anticipar-se a aquest nou entorn. La formació continua és l'eina que permet a les dones sortir de l'aïllament del treball diari al front de les seves empreses, adaptar-se a les noves tendències del mercat i participar en xarxes amb altres dones que es troben en circumstàncies similars.

Per aconseguir que les dones empresàries arribin a ocupar un lloc destacat en el món empresarial, és necessari que disposin d'una formació a mida que posi al seu abast les modernes tècniques de gestió empresarial, de direcció i de lideratge, i de les noves tecnologies, de manera que puguin aplicar-les ràpidament per aconseguir la consolidació i el creixement de les seves empreses: més del 65% de les dones que comencen una activitat empresarial tenen èxit. ■

Pepi Sánchez
Cap del programa
DONES EMPRENEDORES
Barcelona Activa

Posem de cara a la paret

- LA NIT DE LA PUBLICITAT
- EL CONCURS DE MISS ESPANYA
- LA CONSELLERIA DE LA CIUTAT DEL CONEIXEMENT DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA
- EL CERCLE DEL LICEU

Secció a càrrec de **La Cantant Calva**

La Nit de la Publicitat, quina nit!

La Sala Oval del Palau Nacional de Montjuïc va acollir la nit del 16 de febrer la tradicional "gala" que els publicistes del país, a través del Col·legi de Publicitaris i RR.PP de Catalunya, convoca anualment per fer lliurament dels seus guardons. Aquest acte es fa en el marc d'una festa, una festa en què, a més d'importantíssims regals per a la concurrència, hi ha hagut –així almenys ho detallava el programa fet arribar als mitjans de comunicació com a nota de premsa– tota una festa "amenitzada" per diferents grups musicals (cap en català, és clar!). Fins aquí, tot el que s'espera d'un acte d'aquestes característiques que, naturalment, té uns presentadors: Manuel Fuentes i... agafeu-vos amigues i amics, l'Antonia Dell'Atte. Aquesta sí que deu tenir "glamour català", com diu el conseller Vilajoana, qui segurament va assistir al sopar.

La llengua, com és de suposar i, malgrat el títol de Col·legi de Publicitaris i RR.PP de Catalunya, va ser... la castellana.

Com "canten" els senyors del Cercle del Liceu

És d'allò més il·lustratiu tot això que està passant entre les vetustes parets i les flonges butaques del Cercle del Liceu. Per si no era prou ridícul i penós que una institució mantingués les mateixes prescripcions discriminatòries del segle en el que va estar creada, quan proven d'arreglar-ho (en un intent d'actualització de corre-cuita), se'ls comencen a disparar els trons de la caixa.

Ni que ens ho haguessin jurat mai ens hauriem cregut que encara quedaven tants diplococus vius. Ai, si Mr. Spielberg se n'assabenta, vindrà corrents cap al Cercle del Liceu a filmar un altre episodi: un culebrot entre uns quants tiranosaurus rex que barren al pas a les dames i s'enfronten als carvis i a la modernitat del segle passat amb la determinació d'un cavaller de l'edat mitja.

Malaguanyada tanta polèmica, perquè potser les dones no seran benvingudes al seu Cercle però, amics, això no hi ha qui ho pari, les dones ja som arreu!

Manifest per la dignitat de la dona

En una societat democràtica s'han de promoure valors de respecte i d'igualtat. Els concursos de bellesa com ara el Miss España són un anacronisme reaccionari incompatible amb un model de convivència modern i igualitari. Aquests concursos no solament impedeixen superar les desigualtats socials que pateix la dona, sinó que perpetuen la preeminència masculina (és a dir, la desigualtat social i democràtica) i el rol secular d'objecte sexual al servei de l'home (és a dir sotmesa a la voluntat d'algú altre). Aquests elements discriminatòris estan en l'origen de les múltiples formes de violència exercides contra la dona que tan sovint, malauradament, omplen les pàgines dels mitjans de comunicació.

Per tot això estem en desacord amb la participació econòmica i organitzativa de l'Ajuntament de Xàtiva en el concurs de Miss España. Entenem que en un país democràtic, les seues institucions públiques tenen l'obligació de fomentar actituds i comportaments d'acord amb aquest model de convivència, per la qual cosa no haurien de donar suport econòmic i publicitari a aquests actes sexistes i denigrants.

Una societat democràtica es fonamenta en uns valors ètics de respecte i d'igualtat per a totes les persones que en formen part. Si aquesta premissa de valors de respecte i d'igualtat falla, la democràcia es corromp.

(Aquest text forma part del Manifest que ha escrit Isabel Clara Simó i que es troba sencer a la pàgina web de l'Associació de Dones Periodistes www.adpc.org on pots fer arribar el teu suport).

Dèficit científic o polític?

L'Ajuntament de Barcelona diu una cosa i després en fa una altra. Predica la igualtat entre home i dona i practica una política discriminatòria. Proclama als quatre vents la necessitat de què la dona s'incorpori a totes les àrees de gestió de la societat i tan bon punt se li presenta l'ocasió la discrimina. Manté en cadascun dels 10 districtes una regidoria per a la igualtat de la dona i a la plaça Sant Jaume a un conseller que fa de masculista. Ens explicarem. La regidoria de la Ciutat del Coneixement que dirigeix l'edil Vladimir de Semir ha muntat un cicle de conferències amb el títol de "La ciència al carrer" que va començar el 30 de gener i acabarà l'11 de desembre. El cicle busca reduir les distàncies "entre la comunitat científica i la gent del carrer", com s'indica en el fulletó del cicle. Bé, per "reduir aquestes distàncies", el regidor Vladimir de Semir ha escollit 33 conferències, dels quals només quatre són dones. Les conferències versen, entre d'altres temes, a l'entorn de l'obesitat, la diabetis, la sida, la genètica, etc., temes en els que, pel que sembla, De Semir no s'ha molestat a buscar cap dona, potser per què ni tan sols s'ho ha plantejat? L'Ajuntament de Barcelona de ben segur que aconseguirà portar la ciència al carrer, però potser acabarà per excloure les dones. Felicitats!

El 'glamour', el conseller i el gos

Per Joana Gallego

L'altre dia, quan vaig arribar a casa vaig adonar-me que havia perdut el *glamour*. No pensin que és un tema menor, perquè, en l'actualitat, qui no té una mica de *glamour* no té res a fer en molts àmbits de la vida cultural, política i social. I no diguem si és una actriu catalana.

El tema és que per a les dones el fet de no tenir *glamour* és molt pitjor que pels homes, ja que, vegin sinó, la quantitat de *glamour* que tenen els pròcers de la pàtria. Comencem per Jordi Vilajoana, conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Fixi's en el seu posat: elegant, culte (serveixi la redundància amb el seu càrrec), bru, mediterrani, crònic, sincrònic i, fins i tot, anacrònic amb el crani made in Atapuerca, o potser made in Orce, tot i que sembla que tots els seus avantpassats eren catalans. Només heu de mirar el seu perfil, de tan egipciac diríem que momificat. I aquí està. Enviat a les funcionàries del seu departament les Agendes 2001, les quals estan guarnides amb frases brillants, ocurrents, audaces, dites de pensadors catalans il·lustres que donen molta imatge a les taules de les secretàries i altres càrrecs de la Conselleria de Cultura, que alguns ja comencen a anomenar-la del *Glamour*.

Del conseller de Cultura més "glamourós" de tots els que hem tingut, diuen que ha organitzat un curset per a les secretàries, perquè augmentin les seves dosis de *glamour* i, entre d'altres activitats, fan dictats. El dictat del dijous era: "La dona que és molt al carrer, sol tenir la casa com un femer". I per si no era prou subtil aquesta frase, continuava: "Dolor de muller morta, dura fins la porta".

Tinc una amiga que va preguntar al senyor conseller el següent: "Senyor conseller, no li sembla que això de la dona morta té poc de *glamour*?" I el conseller es va enfadar tant que li va fer repetir cent vegades i amb lletra ben rodona: "La dona i el meló a prova, a tota hora és bona".

La meva amiga no va gosar insistir-hi més, perquè temia que la següent sentència fos encara més profunda, com així era, perquè a una altra companya que va preguntar-li si estava segur de què amb aquell curs augmentarien el seu nivell de *glamour*, el conseller li va fer repetir dues-centes vegades: "Quan les cabres tindran

Afortunadament, jo només sóc professora, i vulguis que no, el meu *glamour* era més aviat d'estar per casa. Però, tot i així, perdre'l sempre fot una mica. Havia agafat estimació cap al meu *glamour*.

llana, les dones faran bondat". I després de tot això, no va haver funcionària, ni jove ni vella, que s'atrevis a preguntar res més. Les properes que estaran obligades a seguir aquest curset si volen treballar en el cinema són les actrius.

A veure si aprenen una mica del senyor Jordi Vilajoana, caram, que cap ni una de les actrius catalanes poden sortir fora de casa per manca de *glamour*. No sé si al final haurem de preguntar-li al senyor conseller si sap en què s'assemblen un gos i un home... ■

Gata Lina & cia

Gemma

Libres

Las modernas de Madrid. Las grandes intelectuales españolas de la vanguardia

de Shirley Mangini

Editat per Grup 62-Peninsula, Madrid 2000

L'autora és professora de Literatura espanyola a la Universitat de l'estat de Califòrnia a Long Beach i directora del seu centre d'Humanitats. I amb aquest llibre vol completar l'estudi d'una època de gran importància dins de la cultura espanyola del segle XX: la de l'avantguarda i la de la II República. En aquesta època, les dones (litterates, pintores, polítiques i pedagogues) hi van tenir un paper central. El llibre recorda la vàlua de grans dones del primer terç del segle XX com ara la pintora Maruja Mallo, la filòsofa Maria Zambrano o l'escriptora Rosa Chacel. I en el darrer capítol "De l'avantguarda al compromís: tradició cultural i política", hi ha un apartat dedicat a les periodistes. Us el recomanem!

La caverna

de José Saramago

Editat per Rústica/Alfaguara, Madrid 2001

La primera novel·la publicada de Saramago després de rebre el Premi Nobel l'any 1998 es titula *La caverna*. La particular visió del portuguès sobre el món actual és el principal eix de l'obra literària que ja ha venut milers d'exemplars. El punt de partida és l'observació de la invasió dels centres comercials (les cavernes actuals del mite de Plató) que ens envolten, al mateix temps que un artesà es veu obligat a plantejar-se la vida davant el consum massiu. Sales plenes de gom a gom per veure de prop al prestigiós escriptor durant la presentació del llibre demostren la bona acollida que tenen els textos d'aquest profeta estimat per tothom.

De foc i de seda

de Marta Nadal

Editat per Empúries/Institut d'Estudis Catalans

La vida sencera de l'escriptora Mercè Rodoreda és explicada a través de cartes, fragments d'obres i fotografies, material inèdit que Marta Nadal ha seleccionat. L'autora deixa que Rodoreda sigui qui s'expliqui per si mateixa. És un relat visual que es fulleja com les pàgines d'un àlbum fotogràfic comentat a mitja veu. El llibre du al lector/a a l'atmosfera tranquil·la del Sant Gervasi de la Barcelona encara premodernista, on l'escriptora de Mirall trencat va néixer l'any 1908.

Exposicions

Canaletto. Una Venècia imaginària

al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona

Canaletto és considerat el creador de la imatge de Venècia que, a partir del segle de les llums, va fer que la ciutat fos coneguda arreu del món. Aquesta mostra pictòrica vol mostrar que l'autor va inventar la ciutat dels canals amb un imatge perenne, immune a la decadència i destinada a perdurar sempre. Paisatges urbans, gravats i quadres provinents de museus i col·leccions particulars es poden gaudir fins el 13 de maig de 2001 al CCCB. En el marc d'aquesta exposició s'ofereix un programa de conferències:

14 de març "Arquitectura veneciana, arquitectura contra Venècia", a càrrec de J.J. Lahuerta

4 d'abril "Canaletto i nosaltres", a càrrec de Pere Gimferrer

25 d'abril "Canaletto-Zucchi-Vasi", a càrrec d'André Corboz

Webs

La tecnologia i la dona no estan pas renyides. Cada dia observem com més dones s'engresquen a participar, crear o navegar per Internet. Hem localitzat un parell de pàgines web que poden ser de gran utilitat. Si teniu uns minutets, us aconsellem que les visiteu:

www.obn.org l'organització alemanya OBN ha creat unes pàgines sobre Ciber-

feminisme, és a dir, l'estudi del paper de les dones a Internet. Des d'aquesta associació s'ha fet un manifest a favor del foment de les programadores i investigadores de la xarxa. També hi podreu trobar informació sobre congressos i revistes ciberfeministes www.superfamily.com un dels usos més comuns de la xarxa és la creació de portals familiars on es col·loquen fotografies i notícies dels integrants del nucli familiar. Aquesta web dona l'oportunitat de realitzar fàcilment un lloc web per a la família utilitzant creatius recursos i allotjant-la en un servidor de manera gratuïta

www.canal21.com us ofereix oci i cultura de gran qualitat. Obres de teatre o exposicions que tenen lloc a diferents localitats són algunes de les ofertes culturals que us proposa aquest recurs digital.

Teatre

Les dones som... com som

de Mont Plans

Gira per Catalunya durant el mes de març

L'espectacle de Mont Plans és una petita pindola de sensibilitat i alegria. Acompanyada amb el suggerent ball de Mireia Font, la genial Mont recita i canta poemes triats i escollits per ella mateixa. Veurem paraula cantada des d'una mateixa sensibilitat, vessada dalt de l'escenari com una pluja d'estrelles amb un humor per sobre de la solemnitat on Font balla els ritmes secrets i Plans canta el pacte de dues dones "més enllà del desig". Coincidint amb el 8 de març, l'espectacle estarà a La Bisbal, a Terrassa el dia 9, a Sant Andreu de la Barca el dia 10, a Tona el dia 12 i a Sant Feliu de Guíxols el dia 16 de març.

La poesia a través de Núria Espert

amb Núria Espert i direcció de Mario Gas Teatre de Salt (Girona): dissabte 10 de març de 2001 www.teatredesalt.net

Música

CD Anastacia: primer disc d'una potent veu nord-americana: Anastacia, cantant avalada per músics com Elton John. Aquest treball discogràfic combina cançons estridents plenes de bon pop amb balades romàntiques

JUANA GALLEGO - AINA AUBI

dones

Butlleta de Subscripció

Desitjo subscriure'm a la revista DONES per tot l'any 2001 per un preu de 1.200 ptes.

Nom _____
Cognoms _____
Adreça _____
Població _____ Codi postal _____
Telèfon _____
Adreça electrònica _____

Forma de pagament mitjançant rebut domiciliat al meu compte
núm. _____

del banc o caixa _____

o bé taló nominatiu que trameto junt a la present a l'Associació de Dones

Periodistes de Catalunya, Rbla de Catalunya, 10, 3r. 08007 Barcelona

Ets podeu tornar aquesta butlleta per correu postal, per fax al núm 93 317 83 86

O bé per correu electrònic, adpc@adpc.org

L'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC), presenta el projecte d'edició d'una revista adreçada a les dones professionals de tots el camps, des de la perspectiva i la competència que ens atorga pertànyer al sector comunicatiu.

L'ADPC, que havia editat una revista trimestral durant els primers anys de funcionament de l'Associació, vol reemprendre

ara aquesta iniciativa, però des d'un plantejament més ampli. En aquest moments l'ADPC compta amb la il·lusió necessària, amb abundós capital humà i el cabal d'idees requerit per dur a terme un projecte de revista més ambiciós i estable del que fins ara ha pogut endegar.

Els canvis recents que les dones estan protagonitzant en l'àmbit públic, això és, en el camp laboral, polític, empresarial i professional i les conseqüents repercussions que aquests canvis generen en l'àmbit privat, constitueixen un nou paisatge que fins ara no ha estat explorat pels mitjans de comunicació de manera oberta i progressista.

La veu i la competència professional de les dones periodistes és necessària i adient per posar sobre la taula tot un seguit de temes i aspectes que els grans mitjans de comunicació —amb la seva visió androcèntrica de la realitat— mai no contemplaran. L'ADPC proposa "una nova mirada" a la realitat social de les dones que exerceixen les seves responsabilitats en el món professional i a les problemàtiques, contradiccions i satisfaccions que aquesta via d'autonomia personal comporta.

Els objectius de la revista DONES són:

- Aportar informació sobre el món professional i laboral de les dones per donar idea de la transformació social i econòmica que protagonitzen
- Fer una lectura crítica però optimista dels canvis socials que les dones estan portant a terme
- Informar sobre les polítiques socials de gènere que s'arbitren per part de les diverses administracions